

Minnesstenar

Så konstigt att i hjärnans vindlingar kan skapas minnes spår av flyende tankar. Jag såg en bild på en Runsten som i sekler har berättat om och ärat en man för hans gärningar. Han levde och verkade i närheten av Mälaren som förde hans farkost långt bort till främmande länder.

Hans rykte och gärningar minns vi med denna sten som står där han brukade jorden och avlade sina barn. Då kommer det in i mitt minne, minnet av min farfar. Han vars grav och minnessten står på den jord och på den åker, som han under sitt liv hävdade för sitt uppehälle och sin äring. Vem minns det, vi är så knapphändiga med att förmedla information till vår framtid. Är det för att vi tror att det är ointressant för någon okänd. Detta att veta att här vilar stoftet av någon som var delaktig i framtiden. Vi tillåter ingen okänd veta vem vi ärar med att resa sten som minne, och varför vill vi att framtiden skall veta vad som denna man, kvinna har fört vidare till eftervärlden.

Minnets spår är oförutsägbara och kan ibland förmedlas som fragment lösryckta ur sin verklighet.

Jag kan ibland tänka på den främmande gravplats som jag besökte förra seklet, gick bland enkla stenar med samma år och datum för dödens besök. Ingen förklaring, inget svar på frågan, varför. Flera rader med minnen av en okänd död okänd förblev döden för besökaren, jag letade vidare för att försöka hitta det jag sökte.

Två ensamma namn, med årtalet, bröderna som rubrik och ett datum. Anonym låg stenen bland de andra anonyma. Mitt arv till eftervärlden, en olycklig händelse i ett främmande land. När jag hade åkt kunde ingen besvara frågan, varför blev de två små kvar, identitetslösa bland främlingar.

När sommarvärmen hade kommit började jag cykla en liten omväg in genom skogen för att ibland stanna vid en gammal rest sten fullskriven med svårlästa runor. Jag försöker se vad den har att berätta, men mest är det mina egna tankar den ger som svar, tankar i den sommardoftande skog, där jag älskar att fördriva min fritid.

När man nått till ålderns höst och ensamheten börjar göra sig påmind i frånvaro av kontakt med vänner och släkt, då speciellt närsläktad som barn och syskon. Oftast blir detta endast obesvarad saknad.

Då kan närvaron av tankar kring alla minnen bland dessa resta stenar i vår Runstenstäta byggd vara ett bra fritidsnöje. Orsaken till detta kan vara flera, rent naturligt är att åldern är ett av dem.

Då uppstår det gärna funderingar kring frågan om det enda avtryck man tror sig har skapat för sin avkomma är avtrycket av sin egen död. Minnet av den döde borde leva för evigt, men minnet av den levande kan bara finnas i nuet.

Vad lever människan för, om inte för sin tid i livet när man skapar det som skall bli ett minne i efterlivet.

Man vill bli ihågkommen för vad man gjorde och vad man skapade av sin förmåga, detta gäller alla.

Ett minne av något, som är något mera än minnet av den eviga sjukdomen som överskuggade ickegörandet.

Minnet kan lätt bli endast minnet av det som kallas död i förtida uttag, ett straff kunde man kalla det.

Asklundars anonymitet, stående vid stenen läser jag Gunlög reste stenen efter... Det var bara trälar och hundar som blev strödda minneslösa vid gravhögarna.

Kanske borde jag resa en sten även här efter de i min ätt som blev kvar i främmande land.

Sjukdomen minns vem jag var, inte vem jag är.

Tänd ett ljus och minns mig medan jag ännu är och inte bara det slocknade ljusets låga. Möt mig gärna i min

verklighet i nuet.
Ett nytt år väntar mig.
Solljus glädje ger hopp.
Carpe Diem.

© Bosse 14 januari 2018.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten